

Sygn. akt II AKz 261/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	:SSA Alina Kamińska (spr.)
Sędziowie	:SSA Jacek Dunikowski SSA Dariusz Czajkowski
Protokolant	:Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Danuty Dąbrowskiej – upoważnionej do udziału w sprawie przez Prokuratora Apelacyjnego w Białymstoku

po rozpoznaniu w sprawie ściganego **M. R. s. I.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę ściganego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 9 sierpnia 2012r. sygn. akt II Kop 9/12

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§1kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2012r. Sąd Okręgowy w Olsztynie na podstawie art. 607k§3 kpk zastosował wobec M. R. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 60 dni od dnia 13 sierpnia 2012r. do dnia 11 października 2012r.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca M. R. zarzucając mu:

- obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 607k§3 kpk poprzez zastosowanie wobec M. R. tymczasowego aresztowania bez uwzględnienia i rozważenia przesłanek z art. 257§1 kpk i art. 259§1 i 3 kpk, a zatem niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności związanych z potrzebą i możliwością stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, co skutkowało błędnym uznaniem, że zachodzą przesłanki do jego zastosowania.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia ewentualnie o jego zmianę i zastosowanie wobec M. R. innego środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Orzeczenie Sądu Okręgowego w Olsztynie zostało wydane w związku z wystąpieniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej M. R. na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania. Zważyć w tym kontekście trzeba, że wydając Europejski Nakaz Aresztowania organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej występuje o przekazanie osoby ściganej, co obliuguje państwo wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania, w razie spełnienia warunków określonych w decyzji ramowej o Europejskim Nakazie Aresztowania oraz w przepisach prawa krajowego ją implementujących, do podjęcia wszelkich dopuszczalnych prawem działań, aby doszło do przekazania tej osoby państwu wydania. Organy państwa wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania mogą zatem zastosować odpowiednie środki przymusu, w tym także polegające na pozbawieniu wolności, jeżeli jest to konieczne do spełnienia wskazanego wyżej celu.

Zatem już sam fakt wydania Europejskiego Nakazu Aresztowania oznacza, iż nie ma potrzeby weryfikowania dowodowej podstawy postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w kontekście, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy w pełni podziela w tym zakresie dominujące w orzecznictwie stanowisko, iż w ramach procedury wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania, sąd polski nie bada, czy istnieją wystarczające podstawy do przypuszczenia, że aresztowany dopuścił się za granicą przestępstwa (por: postanowienie SA w Katowicach z dnia 18 lipca 2007 r. II AKz 478/2007; postanowienie SA w Krakowie z dnia 19 lutego 2008 r. II AKz 56/2008 Krakowskie Zeszyty Sądowe 2008/4 poz. 56). Uzasadnieniem tego poglądu jest zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, do której bezpośrednio odwołuje się art. 1 ust. 2 decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej z dnia 13 czerwca 2002 roku w sprawie Europejskiego Nakazu Aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/548/WSiSW). Sądy krajowe nie są zatem uprawnione do weryfikowania podstawy dowodowej wydania Europejskiego Nakazu Aresztowania przez organ innego państwa członkowskiego w ramach postępowania w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania w państwie wykonania tudzież przekazania osoby ściganej (por: uzasadnienie uchwały SN z dnia 20 lipca 2006 r. I KZP 21/2006 OSNKW 2006/9 poz. 77).

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż wydanie przez Prokuraturę Rejonową w Amsterdamie Europejskiego Nakazu Aresztowania czyni zadość przesłance określonej w art. 607k § 3 k.p.k. do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a okoliczność, iż podejrzanemu zarzucono popełnienie czynu zabronionego polegającego na kradzieży rozbójniczej kwalifikowanej z art. 312 i 317 holenderskiego kodeksu karnego, za co grożą kary odpowiednio 12 i 9 lat stanowi wystarczającą podstawę do uznania, iż podejrzany mógłby utrudniać realizację Europejskiego Nakazu Aresztowania z uwagi na grożącą mu surową karę a zatem, zostały spełnione warunki do których odwołuje się przepis art. 258 § 2 k.p.k.

W rozpoznawanej sprawie istnieje również przesłanka wskazana w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.

Z samej istoty poszukiwań w oparciu o Europejski Nakaz Aresztowania wynika bowiem, że osoba ścigana utrudniała już toczące się przeciw niej postępowanie, co daje asumpt do uznania słuszności spornej decyzji, deprecjonując tym samym dywagacje skarżącego odwołujące się do treści art. 257§1kpk.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż jedynie środek zapobiegawczy o charakterze izolacyjnym może zapewnić prawidłowy przebieg wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania. Wyrażona w wyżej wskazanym przepisie zasada minimalizacji środków zapobiegawczych jest zawsze ograniczona koniecznością zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania i ocenę, którą zaprezentował w tym zakresie Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Jednocześnie stwierdzić należy, iż skarżący nie wskazał żadnych okoliczności, które powodowałyby, iż stosowanie tymczasowego aresztowania pociągnęłoby dla ściganego lub osób mu najbliższych wyjątkowo ciężkie skutki albo powodowały dla jego życia czy zdrowia poważne niebezpieczeństwo, ograniczając się li tylko do ogólnikowych stwierdzeń w tej materii, co żadną miarą nie może deprecjonować prawidłowości decyzji Sądu Okręgowego.

W tej sytuacji nie dopatrując się przesłanek z art. 259 kpk, które stałyby na przeszkodzie w zastosowaniu tymczasowego aresztowania Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

AK/ms